

HEM

MAGNUS DAHLSTRÖM

ROMAN ALBERT BONNIERS

MAGNUS DAHLSTRÖM

Hem

Roman

Albert Bonniers förlag

Bakom henne ett öppet och ljust fält med knähögt gult och stilla gräs – till vänster en transformatorstation omgärdad av stängsel. Ett otydligt elektriskt surrande ljud blandades med ljudet av vinden som blåste; vinden blåste över ett skogsparti längre bort – över taket på lagerlokalen ned över den sly- och buskbeväxta baksidan. Skrot och rostiga maskindelar på marken, lukten av skrot och rost i näsan och lukten av olja, torr jord. Torrt trä; väggen på byggnaden flagade, saknade brädor här och där och mörka springor syntes uppe längs taket. En järnställning med järnstänger och balkar syntes strax framför och resterna av vad som kunde ha varit en traktor. Grå betong eller byggnadsmaterial som blivit över under en presenning som till större delen hade glidit bort. Hon tvekade vid det rödvitrandiga bandet.

Solen sken rakt mot henne; svett rann i ansiktet och svett rann mellan bröstet över magen och samlade sig i naveln, det sved under armarna. Hon andades med tunga andetag genom öppen mun, strök sig över pannan med skjortärmen – skärmade av solljuset med handen. Balanserade sig; marken var förrädiskt ojämn under fötterna som ville sjunka snett under trycket av hennes ovanliga tyngd och storlek. Hon svepte med blicken över området; ett antal mörkt klädda män gick långsamt och under tystnad omkring i gräset bland skrotet, eller stod stilla mer eller mindre nedböjda mot marken, en av dem på knä med buskaget som fond.

Hon kisade. Ställningen med järnstänger bildade mot väggen en rostbrun rektangel på kanske fyra gånger tre meter; stängerna låg tätt i tre sektioner eller hyllplan. Byggnadsmaterialet låg i vänsterkar och skärmade i viss mån av platsen ditåt och till höger skelettet av traktorn och skrotade maskindelar som till en del begränsade scenen åt det hållet. Nedanför ställningen fanns ett relativt fritt stycke barmark fram till ett snårigt buskage. Det såg ut som nypon. På barmarken fanns ett antal tydligt nygjorda markeringar som avgränsade en diffus avlång form.

Någonting rörde sig i gräset bland skrotet, en råtta antagligen, eller en orm. Hon blev stel.

Sedan ryckte hon till – några meter in på andra sidan bandet stod en man och stirrade på henne. Han befann sig rakt framför solen och anletsdragen var svåra att urskilja i det bländande ljuset.

– Området här är avspärrat.

– Jag vet.

Mannen synade henne misstänksamt, han tog ett steg närmare.

– Vem är du.

– Jag är från det sociala.

Mannen tystnade några sekunder; blicken gick över hennes kropp. Han tycktes bedöma hennes omfång och det var uppenbart att han inte trodde på henne. Svetten som rann i hennes ansikte; den lade sig i vecken och påsarna kring ögonen, hon måste blinka. Allting blev suddigt annars.

– Vad gör du här?

– Jag kände att jag ville se själva platsen.

– Det finns ingenting att se.

– Det hände nedanför ställningen?

– Jag vill se din legitimation.

Hon gav den till honom och han granskade den och räckte den åter, men utan att se mindre misstänksam ut.

– Du kommer tyvärr inte längre än hit.

– Det hände nedanför ställningen?

– Jag kan tyvärr inte svara på frågor.

Gud du är ful. – Jag får be dig vända om.

Hon nickade.

Mannen gav henne ett sista skeptiskt ögonkast och munnen kneps ihop som undrade han hur någon med en sådan kropp kunde ha den typ av arbete som hon hade; eller hur någon med en sådan kropp kunde ta sig över det ojämna fältet till avspärningen. Eller hur någon över huvud taget kunde orka gå omkring med en sådan kropp. Hon såg honom gå bort mot buskaget utan att vända sig om.

Hon vände sig om.

Sprakande ljud från transformatorstationen; hon gick vägen tillbaka genom fältets torra, gula gräs och vinden kom mot henne, kom som genom hennes huvud och huvudet kändes egendomligt tomt och tankarna formade sig inte. Men hon höll armarna ut från sidorna för att inte kantra på någon lerig tuva. Stadsbebyggelsen syntes på någon kilometers avstånd; det fanns en väg vid fältets ände, men den användes inte längre. All verksamhet på området var nedlagd sedan länge.

Var det någon som befann sig på ovanvåningen? Ett svagt hasande ljud hördes som då en tung möbel sakta flyttades – eller ljudet av fotsteg? Molnen öppnade sig på himlen och solen sken starkt in genom fönstret; skenet visade damm som svävade kring henne, frätte ut rummets redan ljusa inredning i vitt stickande fält, värmden luften och gjorde den kvav. Framför henne ljus och bakom henne ljus: den vita bokhyllan med lådor och skåp vars glasdörrar blänkte med reflexer. Det hasande ljudet upphörde. Några få böcker på hyllorna, fotografier av släktingar eller vänner, ett bröllopsfotografi i svartvitt, inramade bilder på flickan vid tre-fyra-fem års ålder. Hon log.

Hon vände sig mot TVn. Också den vita och centralt placerad i rummet. Rutan visade en gråvit och förvrängd bild av henne själv där hon stod snett framför fönstret, en stor mörk form med avlånga ljusare fält för armarna, ansiktet och benen. Bredvid TVn en stereoanläggning på en liten bänk med fack för några skivor som såg ospelade ut; på locket till skivspelaren låg en virkad duk i vitt garn och på duken stod en blomma av plast. Bakom på väggen hängde en gobeläng med broderade hästar och kor och bredvid den en landskapsmålning i ram och glas och glaset blänkte med ännu en bländande reflex. Ett gammalt baktråg stod på golvet i hörnet, fullt med olika garnnystan, stickor och virknålar; tråget var putsat och behandlat och någon hade lackat det, det blänkte. Hon blinkade.

Vände sig om. Någon rörde sig på ovanvåningen? På bordet framför soffan stod ett antal blombuketter, de flesta med kort och hälsningar från avsändaren. Skenet från fönstret förstärkte de gröna, röda, gula, vita färgerna. Dofterna var starka i luften.

Flickans mor kom från köket med en bricka, stannade innanför tröskeln och tycktes leta efter en plats att ställa brickan på. Hon tvekade med blicken fixerad och liksom vill av färgerna. Inga sade:

– Jag flyttar på blommorna.

Hon flyttade två buketter åt sidan och ställde två buketter i bokhyllan. Modern placerade brickan på bordet. Hon log otydligt.

– Min man har nyss fyllt år. Hon lät ursäktande: – Jag kan inte gärna kasta dem.

Skenet fick hennes ljusa hår att se än ljusare ut, frisyren var enkel och kort. Hon sade:

– Jag kanske borde kasta dem. – Sedan: Men sätt dig ned.

Hon gick igen. Inga såg efter henne.

Vred på kroppen, en reflex bländade henne. Hon förde upp handen. Ett svagt ljud från ovanvåningen, som från ett skåp som öppnades, eller från köket? Fönsterbrädorna upptogs av krukväxter, en lampa, ljusstakar i glas och trä, flätade små korgar och två små troll gjorda av stenar som limmats ihop. Inget av fönstren kunde öppnas utan vidare, och de tycktes heller inte ha öppnats på mycket länge. Persiennerna var noggrant uppdragna, gardinerna av ljust och tunt tyg med ränder i struktur uppknutna med band; man kunde se delar av trädgården utanför, häcken ut mot gatan, halvhög, över den en skymt av kyrkan på håll; och husen runt om. Hon sänkte handen.

Hon satte sig ned i soffan som gick i vinkel runt hörnet. Soffan var mycket mjuk och hon tyckte at

hennes tunga kropp sjönk alltför långt ned i stoppningen. Hon hävde sig upp med händerna, rätade på ryggen. Den värkte redan.

Väntade.

En spinnrock stod i motsatta hörnet, grå av ålder.

Efter någon minut kom modern tillbaka med en kopparkanna som hon ställde på en järnställning med ett värmeljus under. Kannan glänste. Den gav intryck av att bara användas när gäster var närvarande. Lukten av kokkaffe kom med röken ur pipen, en stigande tunn ånga framlyst av solen. Kopparna skramlade, modern höll upp. Hon sade:

– Min man är tyvärr inte hemma.

– Var är han?

– Han arbetar.

Kvinnans huvud gjorde en ofrivillig rörelse.

– Men du är sjukskriven?

– Ja.

Hon ställde tillbaka kannan på järnställningen, tände ljuset med en sticka från en ask på bordet. Asken var klädd i ett ljusbrunt och virkat litet tygstycke med små blå pärlor på. Hon satte sig ned, nickade mot ett fat med olika kakor.

– Varsågod.

– Tack.

Hon log vagt och ögonen rörde sig fram och tillbaka bakom glasögonen, vars skalmar glödde svagt i en mild bärnstensfärgad nyans då hon vred sig i solskenet. Inga betraktade henne.

– Vad arbetar han med?

– Elektriker.

– Och du själv?

– Hemsamarit.

Flickans mor såg snett ned, hennes röst lät neutral eller frånvarande. Efter några sekunder flyttade hon blicken till Inga, pekade på kakorna, sade: – Ta. – bakom glasögonen rörde sig ögonen fram och tillbaka. Skalmarna glödde. Hennes bröstna hårtoppar framträdde. Själv gjorde hon ingen ansats till att varken äta eller dricka.

Inga tog en klunk av kaffet. Det var svagt och mycket hett.

– Grädde?

– Nej tack.

Svett ned längs sidan. Varma ångor mot huden i ansiktet; men kvinnan såg oberörd och sval ut. Hon var klädd i en vit virkad väst över en polotröja av bomull som var mjuk och tunn för under den avtecknade sig spännen och band på bysthållaren. Ett halsband av varvade träkulor och plast- eller glaskulor hängde ned mellan hennes bröst, lagt ett extra varv runt halsen. Hon fingrade på halsbandet.

Telefonen ringde, men hon reste sig inte – den slutade. Den började på nytt, men inte heller denna gång reagerade hon och signalerna upphörde. Hon frågade långsamt:

– Så du är inte från polisen?

– Nej. Jag är från de sociala myndigheterna.

Kvinnan nickade, men med synbar tvekan. Inga sade:

– Sådana här fall handhas av oss. Vi gör en utredning.

Ljud hördes på nytt från ovanvåningen, ett klingande ljud och ljudet av en röst mycket dämpat – men det kunde lika gärna komma utifrån. Någon som gick förbi på gatan.

Ljuden upphörde.

Ett moln gled förbi solen men nästan omedelbart var rummet lika ljust som förut. Stoppningen i soffan frasade, en fjäder spändes under henne – hennes knän skavde mot den vassa kanten på bordet. Hon strök sig över pannan.

Kvinnan betraktade henne, skruvade på sig, fingrade på halsbandet, frågade sedan återigen:

– Så du är inte från polisen?

– Nej.

Hon såg stint på Inga, men vek nästan omedelbart med blicken och såg snett ned.

– Jag talade ju med din man, eller hur? Har han inte sagt det?

– Han har sagt det.

Men hon såg rådvill ut som om det inte riktigt var sant. Halsbandet rasslade knappt hörbart när pärlorna slog mot varandra. Blomflugor flög över kakfatet, en vind fick fönstren att knastra, bakom kvinnan det envisa skenet som gjorde hennes ansikte svårare att urskilja. Minen var allvarlig, avskalade känslor, hon såg frånvarande ut igen. Inga sade:

– Om det känns svårt för dig så går jag igen. Jag kanske kan komma tillbaka. Men jag skulle gärna vilja att du berättade något om flickan för mig. Så att jag vet något om henne.

Kvinnans hand föll bort från halsbandet och ned i knät – hon höjde blicken och såg med ens oväntat vänlig ut.

– Vad vill du veta?

Hon såg tillmötesgående ut.

Hon höjde för första gången koppen och drack av kaffet, ställde försiktigt tillbaka den och såg på Inga. Men sedan tittade hon snett förbi, liksom ut genom fönstret i riktning mot kyrkan.

– Bara något om hur hon är.

Var. Kvinnan nickade sakta. Blicken gick förbi, men den tycktes ingenting se. Den blev glasartad.

– ... om hur hon är ...

Hennes huvud gjorde en kort och till synes ofrivillig knyck. Hon strök med handen utanpå byxbenen med en synbarligen omedveten gest; ett pressveck gick över benet men det föreföll ditsytt, inte äkta. Färgen på byxorna var som rost. Hon sänkte blicken och såg ned mellan blommorna på bordet och på bordet stod en skål i vitt porslin med karameller, polkagrisar. Hon sade slutligen:

– Hon har sån fantasi. Hittar på så mycket saker. Sagor och berättelser, spelar teater. Det hör väl till åldern.

Hon log som för sig själv. Hon såg upp och såg på Inga men blicken ryckte snart till snett åt sidan och riktades ut genom fönstret; leendet mattades långsamt av och minen blev allvarlig, neutral.

– Det är väl så barn håller på.

Det lät som ett påstående och på samma gång som en fråga. – De hittar på saker och ting, fantiserar. Man vet inte alltid vad som är sant.

Hon log på nytt med samma inåtvända leende som åt en serie tankar och bilder i hennes huvud. Ljudet av en röst hördes? Nej.

– Hur är det med skolan? Kamrater –

– De säger att hon är hjälpsam och delar med sig. En del barn är hopplösa; jag har aldrig hört något sånt om henne.

Tystnad.

– En del barn är verkligen hopplösa.

Hon såg upp på Inga och ögonen var med ens alldeles stilla. Inga stelnade till. Kvinnans ögon syntes egendomligt utstansade, som utklippta ur en bit hård kartong, som omskurna av en svart rand. De föreföll sakna vita. Antagligen var det en skugga av glasögonbågarna skapad av solskenet. Det försvann.

Kvinnan vred på huvudet och såg rakt fram, mot väggen ovanför TVn.

Skenet i rummet dämpades en aning. Mattan på golvet var ljus med ljusbruna, beigegula former och kändes mjuk under fötterna. Ljuset tilltog i styrka; TVn speglade kvinnan. Inga betraktade speglingen av kvinnan ingående, väntade på fortsättningen men den kom inte.

– Hur är det med syskon?

– Nej.

Inga nickade. Drack en klunk av kaffet som var svalare nu. Hon lutade sig fram och tog en kaka från fatet och lade den på assietten, den delade sig i två delar. Sockerkorn lossnade, föll mot golvet.

– Har du någon nytagen bild av henne?

Kvinnan svarade inte. – Har du det? Fotografier?

Kvinnan reste sig med ens utan ett ord och lämnade rummet. Telefonen ringde men tystnade snart. Någon minut passerade; Inga lutade sig åt sidan så långt hon kunde för att kunna se ut genom dörröppningen men nästföljande rum var tomt. Hon skymtade ett gråblått skåp med ett årtal målat ovanför luckan, en gungstol och ett vitt matbord med stolar som såg nya ut. Lyssnade; tystnad – hon lutade sig tillbaka. Var det någon som befann sig på ovanvåningen? Ett svagt läte – nej. Nedanför armstödet på soffan en korg med tidningar; **DE GIFTE SIG TROTS SJUKDOMEN – MIRAKELBEHANDLING SOM KRYMPER FETT VECKA FÖR VECKA – PRINSESSANS NYA KÄRLEK**; Äntligen är hon trygg. Framsidan var täckt av en leende ung kvinna med lockigt hår och en fång blommor i famnen. Hon hade en halmhatt på huvudet.

Telefonen ringde ännu en gång, några signaler, men luren lyftes inte.

Hon övervägde resa sig och se efter vad kvinnan gjorde, men just då återvände hon. Hon bar på ett fotoalbum. Hon satte sig ned i soffan utan att förklara dröjsmålet.

– Några bilder ...

Hon lade albumet i knät; det var gjort i vit skinnimitation och över pärmen löpte texten **MINA FÖRSTA ÅR** i guldskrift. Inga sade:

– Får jag se?

Men det var tydligt att kvinnan inte ämnade överlämna det. Hon tummade på pärmen en stund och slog sedan upp den med en tvekande gest. Hon lade två ljusbruna, skrynkliga kuvert på bordet, uppenbarligen med bilder och negativ i. Inga hasade sig närmare.

Kvinnan pekade.

– Här är hon nyfödd.

Hon höll fingret kvar på bilden: ett litet barn som låg på sidan med slutna ögon, invirat i en filt.

Liknande bilder fyllde sidan. Inga nickade. Kvinnan vände några blad.

– Där är från hennes dop.

Hon pekade. Den här gången tog hon bort fingret. Bilden föreställde henne själv med flickan i famnen. De log brett båda två. Flickan hade rosetter knutna i det lilla hår hon hade, bar en vit och lån dopklänning med spetsar och volanger.

– Är det kyrkan här borta?

– Ja.

Bladet vändes. Här fanns en serie studiobilder av flickan tagna av en yrkesfotograf; bakgrunden var ren och vit eller melerad och grå, och flickan var placerad på en stol eller pall som inte syntes. Hon hade en ljus klänning på sig med sammetsband, man hade knutit en rosett mitt på huvudet, leendet avslöjade några få tänder. Blicken gick inte rakt in i kameran utan just förbi mot någon som kunde antas stå strax utanför bildkanten. Ansiktet, armarna, benen var runda i formerna.

– Är det bruna ögon hon har?

– Ja.

Bladet vändes, sedan vände modern ännu ett blad utan kommentarer. Plasten över bilderna prasslade. De blanka ytorna reflekterade skenet från fönstret, reflexerna bländade. Inga blinkade. Kvinnan pekade.

– Där är hon två år gammal. Hon går nu.

Pekade: – Här är hennes första cykel. – Pekade: – Där är hon på landet. – Pekade: – Vi badar. Det jag som håller henne.

Kvinnan vände nya blad. Inga kastade en blick på henne men kunde inte utläsa några särskilda känslor hos henne. Hon tycktes le knappt märkbart, men ändå inte.

Nu var flickan äldre, fyra–fem år, och fotografierna var av allt att döma tagna i just det rum där de befann sig; flickan satt i soffan med en docka i handen, flickan satt på golvet och lekte, benen på en man i bildkanten, flickan stod framför TVn och skrattade med armar och ben utsträckta.

– Är det här inne?

– Ja.

Moderns huvud gjorde en kort och till synes ofrivillig knyck åt sidan, tillbaka. Inga kastade en blick på henne, men den besvarades inte. Det blev tyst en stund.

Det såg annorlunda ut i rummet på bilderna mot nu, men inte mycket. Det fanns ingen stereo. Bokhyllan var densamma. Flickan var klädd i ljusblått. Skålen på bordet stod där, men den var tom. Bordet var detsamma. Mannen på bilden hade gröna byxor på sig. Tydligt stod modern bakom kameran och mannen var flickans far – eller var det en annan man? Bara benet syntes men byxorna hade fickor ned mot knät som på uniformsbyxor eller byxor man hade vid jakt.

– Jagar han, din man?

– Nej.

– Är det du som har tagit bilderna?

Kvinnan nickade.

Inga pekade på ett av fotografierna där flickan stod i en underlig ställning med armarna framåtsträckta och huvudet bakåtkastat så att halsen blottades. Hon hade benen brett isär, i bakgrunden syntes bokhyllan och dörröppningen till nästa rum.

– Vad gör hon?

Modern fingrade på halsbandet.

– Vet inte. Dansar.

– Dansar?

– Kanske.

Duns på ovanvåningen; Inga betraktade bilden igen. Dörröppningens vita rektangel inramade ett stort sett mörkt område, men vid närmare granskning tycktes en vag kontur kunna urskiljas i det gråbruna fältet snett bakom flickan till vänster. Det såg ut som konturen av en människa, av en person som stod en bit bakom tröskeln, någon till hälften vänd bort. Hon frågade modern:

– Är det någon som står där?

– Var?

– I dörröppningen.

Hon pekade på konturen. – Där.

Kvinnan rörde vid sina glasögon som om hon tänkte ta dem av sig, men hon behöll dem på.

– Det tror jag inte.

– Inte?

– Nej det är ingen där. Jag ser ingen.

Inga såg på bilden.

– Det är en skugga då kanske.

Av vad? Hon kastade en blick ut genom dörröppningen men kunde inte upptäcka någon möbel eller något annat som kunde ha kastat den egendomliga skuggan. Kanske hade möbleringen varit annorlunda då för flera år sedan när bilden togs. Kanske hade reflexer kommit i katedralinsen, eller fläckar hade uppstått vid framkallningen.

Ett kort och dovt ljud; kvinnan slog plötsligt ihop albumet. Sedan satt hon med händerna ovanpå pärmen en stund, blicken riktad rakt fram mot TVn. Inga sade:

– Är det inte fler bilder.

– Vi har sett de flesta nu.

– Du har ingen bild på henne som är litet mer nytagen?

Kvinnan svarade inte. Inga betraktade henne från sidan, tänkte: tänker hon börja gråta? men kvinnans ansikte var allvarligt, avskalat andra känslor och hon andades lugnt ut och in. Intrycket var av att hon tittade på något ointressant program samtidigt som hon lät tankarna fara som de ville, men den gråvita TV-rutan visade bara henne själv i det ljusa skenet från fönstret. De bärnstensfärgade glasögonens glas gjorde reflektionens ögon osynliga, de doldes av en vit hinna. Hon sade sakta:

– Jag tycker att de skulle försvinna, en mörk natt, bara försvinna.

Hon tystnade.

Blicken flackade.

Sedan vände hon sig snett åt sidan och såg ned på soffan och sade:

– Ta mer kaffe.

– Nej tack.

– Ta en kaka.

Inga skakade på huvudet.

– Jag ska snart gå.

Hon väntade men kvinnan sade ingenting.

– Jag kanske kan komma tillbaka vid ett senare tillfälle och då tala med din man också.

Tystnad.

Hon tvekade, men sedan sade hon:

– Det är inte så att du har ett mer nytaget fotografi?

Inget svar.

Ett ljud hördes från ovanvåningen, en duns. Nu kom det alldeles tydligt från ovanvåningen.

Kvinnans huvud gjorde en till synes ofrivillig knyck åt sidan, tillbaka. Inga rörde lätt vid hennes arm

– Det behövs inte.

Kvinnan vred upp ansiktet. Ögonen såg återigen egendomligt utstansade ut, som utklippta, omskurna av en svart rand. Ansiktet tycktes med ens onaturligt blekt och fruset stelt, det stramade vid kinderna. Blicken var mörk bakom glasögonen och rösten lät ihålig.

– Har du barn?

– Nej.

Efter en kort paus:

– Varför vill du egentligen veta de här sakerna?

– Jag vill gärna bilda mig en uppfattning om hur flickan var. Hur hon tänkte, vad hon lekte; vilken relation hon hade till de andra. Det hjälper mig med utredningen.

Kvinnan stirrade på henne. Hennes mun var öppen; lukten av andedräkten.

– Det är väl inte oss du ska ställa frågor till. Fråga dem. *Fråga dem.*

En ny duns från ovanvåningen.

Inga såg kort upp mot taket. Hon frågade:

– Är det någon på våningen ovanför?

Kvinnan sade långsamt:

– Jag tror att det är bäst att du går nu.

Inga mötte hennes blick i några korta sekunder, sedan reste hon sig genom att häva kroppen mot armstödet. Hon klämde benen förbi bordet och gick mot dörren. Hon sade:

– Du har ingen som kan hålla dig sällskap?

Inget svar. – Tack för samtalet. Det var värdefullt.

Inget svar. Modern såg in i TVn på den suddiga reflektionen av sig själv.

Rummet var inte stort och skrivbordet upptog en stor del av golvytan. På väggen bakom skrivbordet hyllor med mintgröna pärmar vars färg kontrasterade mot den i övrigt neutrala inredningen i gulbrunt svart och grått. Två fönster släppte mellan bladen på nedfällda persienner in det gråmulna ljuset utifrån och regnet tickade svagt mot glasen. Det ena fönstret var aningen öppet och ett fuktigt och kallt drag kom från glipan.

Inga makade sig tillrätta på stolen närmast fönstret som var alldeles för liten för henne. Den hade dessutom armstöd som begränsade möjligheterna att välja ställning; de trängde hennes kropp i trakter kring njurarna, skavde. Magen sköts upp mot bröstet som sköts upp mot hakan och halsen stramade veckvis ut mot axlarna. Assistenten satt redan, med penna och papper i knät.

Kommissarien gjorde en rörelse med tungan, som för att få bort en matrest som hade fastnat mellan tänderna. Han hade ovanligt vita och jämna tänder i kontrast mot ålderstecknen i ansiktet för övrigt. Han kastade en kort och kritisk blick på Inga och fäste sedan uppmärksamheten på Assistenten, men förmodligen inte som ett medvetet sätt att utesluta henne eller som ett taktiskt drag av överlägsenhet. Hon råkade ofta ut för det: att man hellre vände sig till någon annan trots att man talade med henne – hellre fäste man blicken på någon som man troligen uppfattade som lättare att se på. Någon med ett mindre krävande utseende.

– Vad vi har är alltså ungefär följande ... På kvällen den tjugofjärde kommer en mamma hit med sin son som är tio år gammal. Hon säger att han har något hemskt att berätta. Han talar om för tjänstgörande personal att det ligger en död flicka vid någon av industribyggnaderna bortanför bostadsområdet där de bor. Hans kamrater har berättat detta som en hemlighet; de säger att flickan som går i samma skola som de är död och frågar om han törs gå med och titta på liket. Det törs han inte, men han känner att de talar sanning. Han är övertygad om det och berättar vad han har hört för sin mor som först tar det hela som ett skämt, de har drivit med honom, men han är så påstridig att hon till slut blir bekymrad. Hon ringer flickans föräldrar som säger att flickan är borta. De är oroliga. Hon har inte syns till på hela dagen eller natten och har inte sovit hos en kamrat som de har trott. De har allvarliga funderingar på att gå till polisen. Pojkens mamma säger ingenting om vad pojken har sagt, men nu är hon ordentligt bekymrad och förhör honom igen och han säger samma sak: flickan är död och liket ligger vid någon av industribyggnaderna. Då kontaktar hon en av kamraterna som har skruvat om liket och frågar honom om han har sett flickan under dagen eller kvällen, men han säger nej. Sedan säger han: ”Vi väntar på att hon ska komma tillbaka” eller något liknande. Hon tycker att det låter konstigt och ringer hit men en upptagen tjänsteman tar det hela som ett skämt och ber henne vänta.

Dagen efter gör flickans föräldrar en anmälan om att hon är försvunnen. Efter vad de säger finns ingen möjlighet att flickan skulle ha rymt eller liknande, någonting måste ha hänt. Tydligt.

Tillgänglig personal söker den dagen och dagen efter arrangeras en skallgång i skogen utanför staden och man överväger att dragga i sjön men det visar sig att man letar på helt fel ställen.

Den tjänsteman som har hört pojkens och mammans berättelse drar sig nu till minnes vad som har sagts – han kontaktar mamman igen och pojken upprepar samma sak: liket av flickan finns vid industribyggnaden bortom bostadsområdet. Han namnger de två kamrater som har sagt detta, Tord och John, en nioåring och en tioåring.

Vi åker bort till industriområdet och hittar flickan ganska omgående. Hon är död och den nakna kroppen hänger under armarna på en rostig järnställning. Kroppen företer en mängd sår som i omgångar tillfogats den före och efter dödens inträde; någon har därefter lyft liket och placerat det hängande på ställningen. Dödsorsaken är förmodligen ett kraftigt krossår i huvudet snett bakom örat.

Då tar vi in pojkarna John och Tord och frågar dem vad de egentligen vet, men de nekar till allt. De vet ingenting, har inte sett något, och de har aldrig sagt något om ett lik till någon och allra minst till den pojke som påstår detta. Honom ogillar de nämligen och för honom skulle de aldrig avslöja en hemlighet. Vilken hemlighet? ”Om det fanns en hemlighet.” Det är redan från början något underligt och kategoriskt i hur de nekar och slår ifrån sig och flera gånger säger de emot varandra. Tord säger att han senast såg flickan i skolan medan John säger att han inte såg flickan i skolan den dagen och då går de ändå i samma klass. Tord säger att de aldrig lekte med flickan medan John säger att de inte lekte med henne ”den dagen”. Sådana saker.

Det tar kanske två timmar av noggranna frågor innan den yngre av dem, Tord, börjar krackelera. Han ger intryck av att vara öppen och känslig i själva verket, och nu är han trött och skrämmd och längtar hem. Han säger slutligen att ”de” gjorde det. Vilka ”de”? Han uppger Johns namn och nämner på en ett år äldre flicka, Anne, som också går i samma skola och bor i närheten. Det var de som gjorde det medan han själv aldrig ingrep. Han blir nu mer och mer förvirrad och det är inte helt lätt att tolka vad han säger. Han är osammanhängande, antagligen en sen känslomässig reaktion. Han uppför sig som i feber. Vi skickar hem honom.

Vi tar snabbt kontakt med flickan Anne, men hon nekar, liksom John fortfarande nekar. Men det är ganska klart att hon vet mer än hon vill ge sken av. Hon svarar flytande utförligt på alla frågor men på något sätt litet för bra. Samtidigt är hon egendomligt svår att få kontakt med eller komma in på livet.

Den tekniska undersökningen, om inte annat, visar att hon ljuger. Ett ihärdigt regn har fallit sedan dödsfallet, men vi kan ändå konstatera att alla tre barnen har varit på platsen: det finns spår av deras skor och fragment på skorna som han hänförs till området. Dessutom fläckar på klädesplagg som vi analys kan visa sig vara flickans blod.

Kommissarien gjorde en kort paus och gjorde rörelsen med tungan över tänderna – tänderna blänkte vita. Han talade som ned i Assistentens anteckningsblock.

– Det är härifrån vi arbetar för tillfället.

Han tystnade. Han betraktade växelvis Inga och Assistenten som över kanten på ett par imaginära glasögon; som för att undersöka hur de tog emot vad han hade sagt. Inga tänkte att han kanske i själva verket bar glasögon i vanliga fall men av fåfänga lät bli när han träffade människor som han inte kände.

Det kalla draget från fönstret kändes besvärande, men för att stänga måste hon resa sig, och för att resa sig måste hon ta i skrivbordet; det kanske inte var stadigt nog. Och hon hade just vant sig vid stolen och kanske hittade hon sen inte samma ställning.

Assistenten sade:

– Har jag rätt: det var en nioåring, en tioåring och en elvaårig flicka? Tord, John och Anne.

Kommissarien blickade ned i anteckningsblocket.

– Tord är nio år. John och flickan är tio.

– Du sade ”en ett år äldre flicka, Anne”.

– Äldre än Tord, inte John.

Assistenten skrev.

– De går i samma klass?

– Samma skola.

– Men du sade att de går i samma klass.

Assistenten såg upp från anteckningarna med uppmärksam min. Kommissarien svarade inte. Hans

ansikte meddelade: ”är det verkligen viktigt”. Assistenten bläddrade ett blad bakåt och läste:

– ”Tord säger att han senast såg flickan i skolan medan John säger att hon inte kom till skolan den dagen och då går de ändå i samma klass.”

Kommissarien lade huvudet en aning på sned och munnen fick ett uppenbart falskt leende samtidigt som blicken skärptes över den tänkta glasögonkanten.

– Det betyder om jag förstår mig själv rätt att John, Anne och flickan går i samma klass medan Tord helt logiskt går i en annan klass eftersom han är yngre.

– Men det betyder om jag inte tar fel att båda kan ha rätt.

– Det menar du?

– Man kan ju vara på skolan utan att för den skull synas utanför sitt klassrum, utanför sin paviljong eller korridor eller vad det är; jag vet inte riktigt hur skolan ser ut.

– Nej det vet du inte. Den är inte stor. Och Tord säger ordagrant att han såg flickan *i* skolan, inte *på* skolan – det vill säga *i* skolbyggnaden eller *i* ett klassrum. Där finns ingen möjlighet för John att undgå se henne, vilket han inte har gjort enligt vad han påstår.

Det falska leendet försvann och bara den skarpa blicken kvarstod. Han rätade på huvudet.

Assistenten såg ned i blocket och sade:

– Jag ville bara ha ett förtydligande.

– Har du fått det nu då?

– Ja.

– Bra.

De tystnade båda två. Regnet droppade på fönsterglasets, en monoton radioröst hördes svagt in genom den till hälften öppna dörren, steg gick bortåt i korridoren. Inga sade:

– Det är kanske inte så viktigt just nu. Du har talat om en bandinspelning.

Hon gav fönstret en kort sidoblick; hur kunde man vädra nu när det var så fuktigt och kallt? – Du har också talat om foton.

Kommissarien tittade på klockan. Han tycktes tänka efter. Han drog med tungan över tänderna i överkäken med munnen stängd. Sedan drog han ut en låda och fick fram ett kassetband som han tryckte ned i en bandspelare vid sidan av skrivbordet. Han spolade, bandspelaren surrade. Han sade:

– Det här är en del av förhöret med Tord.

Han stannade spolningen och spelade bandet. Hans egen röst hördes växelvis med en tunn pojkrösk. Ljudet var burkigt.

”... – Okej ... Ni bar henne säger du – hur då? ... – Vi hade gjort en sån där vad heter det ... vi hittade några tjocka pinnar som de har på byggen och så ... De förklarade allting för mig men jag har glömt det ... Jag fattade inte riktigt ... Tina var så annorlunda, jag kände inte igen henne ... Hon hade en vit klänning på sig som hennes mamma hade haft eller om det var farmor ... Hon var liksom förvandlad ... – På vilket sätt då? ... – Får jag träffa mamma nu? ... – Om du säger sanningen. Ni bar henne på pinnarna alltså – över ån och bort till industriområdet? ... – Ja ... hon fick inte röra marken för det var farligt ... – Varför det? ... – Det vet jag inte. Det var bara så, hon fick inte nudda jorden, då skulle vi alla skada oss ... – Så ni bar henne till lagerlokalen, och sen – vad hände sen?”

Assistenten skruvade på sig. Inga ville också skruva på sig, men hon satt för inklämd. Hon höll händerna flata mot låren. Pojkens röst hade börjat få en annan klang; panik låg under ytan. Han var uppenbart inte långt ifrån att gråta.

”... Hon stod på några järnstänger som fanns där men hon var naken och blödde på hela kroppen men ändå sade hon att hon inte kände någonting ... Hon sade att vad vi än gjorde så kände hon det inte längre ... Det var som elektriskt ... Hon svävade ... Nej hon flög ... Ner i busken ... Pinnen gick rakt in ... Det surrade i hela huvudet ... Det blixtrade liksom ... Hon skrek åt oss ... (pojken gråter häftigt) ... – Tord? Vad gjorde ni med henne? ... (pojken gråter) ... – Vad gjorde ni med henne, Tord? ... (pojken gråter, får inte luft) ... – Förhöret avslutas klockan –”

Bandet stängdes av.

Inga såg ut genom fönstret.

Assistenten sade:

– Där är det slut?

– Ja. Han bröt ihop och mindes inte mer.

Hennes röst lät en aning ansträngd, men inte mycket – hon sade:

– Förhörde ni en så liten pojke utan att någon av hans föräldrar var närvarande?

– Det fanns naturligtvis en kvinnlig polis i rummet.

– Men ingen av föräldrarna?

– Ingen av föräldrarna, nej.

Assistenten tystnade under trycket av hans blick. Inga tittade ned på parkeringen utanför. En reklamskylt på en vägg företedde en rödaktig form som regnet gjorde suddig, men texten ovanför var fullt utläsbar: FRÅGA GÄRNA VARIFRÅN KÖTTET KOMMER. Hon vände sig mot Kommissarien.

– Är det säkert att han talar sanning?

– Det stämmer väl med vad vi har hittat och sett hittills.

– Är det säkert att ingen har hotat honom och fått honom att tro att det är sant. Jag menar någon vuxen.

– Det finns ingenting som tyder på det. Heller inga spår av någon vuxen på brottsplatsen.

– Kan de ha varit drogade?

Kommissarien stirrade ett kort ögonblick på Inga.

– Vad skulle det vara för drog?

– Sprit, thinner, lim, bensin. Narkotika.

– Det finns ingenting som tyder på det heller.

Han såg på Assistenten, ned i hennes block, som för att försöka läsa vad hon hade skrivit. Inga

nickade.

– Vad säger de andra barnen? Ger de fler upplysningar om var allt kommer ifrån och vad hela meningen med det är? Vad är det som har gett dem idén till det?

– De nekar till allt. Än så länge.

Inga nickade på nytt och iakttog hur Kommissarien petade på tänderna med nageln upp mot tandköttet och sedan tryckte med fingret underifrån upp. Tänderna blänkte. Han släppte.

Han tittade på klockan: – Jag måste avsluta samtalet.

Han föste långsamt över ett svartvitt fotografi till deras ände av bordet: – Men det här är en av de bilder som togs av flickan då vi fann henne.

Han lutade sig tillbaka mot ryggstödet med neutralt självsäker min, som en presentatör som inväntar nästa inslag.

Inga sträckte sig efter bilden och såg på den. Nästan omedelbart sköt hon den tillbaka så långt hon nådde. Hon hasade sig fram på stolen, tog tag i skrivbordet och drog sig upp i stående ställning; Assistenten slog igen sitt block och följde efter.

– Kan vi få kopior av förhören, och barnens adresser.

– Tala med sekreteraren två rum bort. Hon ordnar det.

– En annan sak: Vi rekommenderar inte att man förhör så små barn utan målsmans närvaro. Om du är tänkt att det ska ske fler gånger vill jag att ni kontaktar mig så att någon av oss kan delta som barnens ombud.

Kommissarien svarade inte. Han stirrade på henne, länge nu, in i hennes ögon. Han sade:

– Jag vet inte vad ni tänker vidta för åtgärder men jag förväntar mig att ni inte stör pågående utredning, att ni informerar mig om allt vad ni gör.

Han gjorde en konstpaus.

– Jag förväntar mig också fullständig sekretess: Inga uppgifter till andra än tjänstgörande personal. Inte till föräldrar, barn eller någon annan vem det än är.

Inga sade sakta:

– Vi har naturligtvis tystnadsplikt.

Kommissarien stirrade på henne över kanten på de obefintliga glasögonen.

– Naturligtvis.

De gick ut i korridoren. Kommissarien drog igen dörren efter dem. Den monotona radiorösten hördes på nytt från ett obestämt håll och framsade ett referat av något slag. Inga tänkte: varifrån kommer den? Plötsligt tystnade den.

Assistenten lyfte blicken från anteckningsblocket. Hon såg uppmärksamt på då Inga förde smörgåsen till munnen och tog en tugga av den. Sedan såg hon på smörgåsen på fatet och så återigen på Ingas ansikte. Det fanns ett antagligen omedvetet avstånd i hennes ögon och ett märkbart spänt drag i ansiktet; men det var ingenting ovanligt. Inga tänkte att människor vanligen hade svårt med att se henne äta. Man tycktes förvänta sig något underligt och avvikande i beteendet: att hon skulle sluka hela maträtter omedelbart, att hon skulle äta hastigt och glupande, spilla utan kontroll över vad hon gjorde. Att hon skulle uppvisa en orsak och förklaring till sitt kroppsliga tillstånd. Om hon inte gjorde det trodde man förmodligen att hon behärskade sig, spelade, gav ett sken. Assistenten såg åt sidan.

– Vad föreställde bilden egentligen?

Inga svarade inte.

– Varför lät du mig inte se den?

Hon tuggade. Hon såg ned i bordet medan hon tuggade. På bordet låg en skrynklig duk av genomskinlig plast och under plasten fanns ett pussel som täckte större delen av ytan. Pusslet avbildade en tavla vars långa, smala förgrundsfigur stödde sig på en krycka samtidigt som en mängd lådor i olika storlekar var utdragna ur kroppen. Lådorna var alla tomma och tycktes vänta på innehåll. Samma arrangemang återfanns på de andra borden i kafét men med andra motiv. Hon svalde.

– Vad har du där nu då?

Assistenten iakttog henne då hon svalde. – Var.

– Vad har du skrivit?

– Familjerna/barnen, lärare, skolkurator, skolsyster, släktingar, barnsjukhus, kontakta nämnden.

Varför fick jag inte se den?

Inga drack en klunk kaffe, ställde ned koppen och flyttade den längre ifrån sig. Rörelsen försköt pusselbitarnas läge något då de var löst hopfogade efter trycket av otaliga koppar, fat och glas. Kaffe smakade beskt och garvsyra.

– Då ordnar vi möten.

– Vilka ska vi börja med?

– De som är bäst tillgängliga.

– Varför svarar du inte på frågan?

Hon såg bort mot kaffekannan som var i andra änden av rummet. Ett fåtal gäster satt i lokalen som var avlång och smal; väggarna var till hälften klädda med brunt trä. Ovanför bordet med kaffekannan fanns en glastruta ut mot köket och bredvid köket en disk med kassan.

– Skulle du kunna hämta mer kaffe?

Assistenten tvekade, reste sig sedan och tog koppen bort till kannan. Inga tog en ny tugga på smörgåsen. En man i blåställ ställde sig bakom Assistenten med en bricka i handen. Två andra män satt snett till höger, de samtalande. Vid bordet bredvid satt en äldre kvinna. Några ungdomar stod vid

kassan och betalade. Hon såg åt vänster: en hög med tidningar, slarvigt ordnad. En av tidningarna hade en naken kvinna på omslaget, hon putade med munnen och förde fram bröstet. Över skötet stod i en röd fyrkant som dolde det BILDER: HON LÅG MED TRETTIO MÄN SAMTIDIGT. Assistenten kom tillbaka med koppen och ställde den på pusslet.

– Använder du socker?

– Nej.

Den äldre damen satt orörlig och tycktes inte märka ungdomarna som slog sig ned intill henne. Två pojkar och en flicka; alla tre tittade på Inga. De log mot varandra.

Assistenten sade:

– Vad har vi glömt?

– Har vi glömt något?

– Det är det jag frågar.

Mannen i blåstället vände sig om med brickan och såg sig om efter en plats. Han blick passerade Inga med en synbar reaktion som följd, sedan satte han sig närmast köket. De tre ungdomarna talade sinsemellan med låga röster. Hon gjorde en gest mot protokollen som låg på stolen bredvid.

– Jag ska läsa igenom det här i eftermiddag och ikväll. Sedan får du dem när jag är klar.

– Då ordnar jag möten så länge.

Mannen sneglade då och då på henne. Han åt snabbt en maträtt med tallriken kvar på brickan, drack vatten. – *Rakt igenom.*

– Vad sade du?

– Jag sade inget.

Inga tittade på Assistenten som satte upp ett oförstående ansikte.

– Tyckte att du sade något.

Den äldre damen reste sig från bordet och gick mot utgången. Dörrklockan pinglade och hon var borta. Assistenten sade:

– Hur är det? Du verkar litet tankspridd.

– Jag är trött.

Stolen började kännas obekvämt och gav ingen vila för kroppen; hon måste hela tiden spänna vissa muskler. Hon längtade efter att lägga sig ned. – Jag kan läsa hemma.

– Vad är egentligen ditt första intryck?

– Att det här är komplicerat.

Assistenten såg rakt på henne. Hon sade:

– Vad föreställde bilden?

– Kroppen.

– Det vet jag. Men vad såg du?

Inga svarade inte. De tre ungdomarna fnissade. Assistenten väntade några sekunder, sedan:

– Varför fick jag inte se den?

– Jag vet inte riktigt. Jag kanske gjorde fel. Men du får säkert ett nytt tillfälle.

– Är det inte så att om vi ska kunna samarbeta så måste vi ha tillgång till samma information?

Inga såg bort mot mannen som nu hade ätit klart. Han petade tänderna med en tandpetare eller tändsticka, iakttog henne med neutralt ansikte. Rök fanns i luften.

– Självklart.

– Bra.

– Ska vi gå?

De reste sig och gick mot utgången. Hon kände sig stel i lederna och måste vagga fram och tillbaka på fötterna. Någon följde henne med blicken men hon vände sig inte om för att ta reda på vem.

Hon klev in i hallen och stängde dörren efter sig. Lampan var trasig i taket och hon måste öppna klädsåpet till vänster och låta ljuset därifrån falla över klädhängarna. Hon hängde av sig. Kom ur skorna utan att böja sig ned. Reklamblad låg på golvet nedanför fötterna: BINDER DU OVANLIGT MYCKET VATTEN – DIN CHANS ATT BLI MILJONÄR SKATTEFRITT – KÖTTFÄRS, FLÄSKKARRÉ, BAYONNESKINKA. Det luktade torrt och svagt av tvättmedel från klädsåpet.

Hon gick in i köket och lade ifrån sig protokollen på köksbänken. Drack ett glas vatten och såg ut genom fönstret. Det var sen eftermiddag, kväll och himlen var mulen och mörk; luftens fuktighet satte ännu kvar i ansiktet. Lekplatsen på bakgården var tom så när som på två små barn som kröp i sandlådan i mörka kläder. Tre män satt på en bänk längre bort till vänster vid ett buskage, de lät en flaska passera mellan sig. I fönstren på de vidstående grå hyreshusen syntes här och där gulaktiga ljus.

Hon tände lampan och fönstret blev delvis en spegel som visade det tomma bordet och de två stolarna; hon tyckte sig en kort sekund se bilden av flickan vid järnställningen men sköt bort den och vände sig mot kylskåpet och skafferiet. Det var middagstid men hon var inte hungrig. Lederna värkte, hon kände sig ovanligt hopsjunken och tom på energi. Hon gjorde bäst i att lägga sig, hjärtat slog i bröstet – tänkte: de där barnen är snart tio år gamla. Men de syntes inte längre. Männerna på bänken gestikulerade åt varandra eller ut i luften till någon som inte fanns där.

Hon gick in i vardagsrummet. Om hon skulle lägga sig på soffan? Men den var inte tillräckligt bekväm. Väggarna var ljusbruna eller beige utom kortväggen mittemot soffan som i sin helhet upptogs av en stor bild av ett vattendrag som flöt genom en björkskog; Solljus strilade ned mellan de gröna löven och glittrade i bäckens vatten. I bakgrunden skymtade delar av en bergskedja med vita toppar. Bilden hade funnits där när hon flyttade in i lägenheten. TVn stod i hörnet där bäcken löpte ut och bredvid den stod bokhyllan, men för övrigt var rummet nästan tomt. Hon hade mycket få möbler: det grova träbordet och soffan som var mörkbrun med inslag av orange, en trehövdad golvlampa med krämfärgade tygskärmar. Det var ytterst sällan någon kom på besök till henne. Det var ytterst sällan hon arbetade hemma; hon satt vanligen kvar på kontoret. Hon vistades över huvud taget mycket sällan i vardagsrummet; hon föredrog att sitta i köket eller ligga på sängen. Det kändes bättre för kroppen.

Hon hämtade förhørsprotokollen och lade sig på sängen i sovrummet. Persiennerna var neddragna och ingav henne en känsla av instängdhet – hon föreställde sig att det var dimma utanför. Tät dimma men med djup.

Hon rättade till kuddarna under ryggen, nacken och huvudet, sträckte på benen. En del av överkastet veckade sig och skavde någonstans vid låren, eller det var de omfångsrika byxorna eller helt enkelt en valk. Det fick vara: om hon skulle sträcka sig ned och rätta till det skulle kuddarna antagligen rubbas ur läge, eller ett veck skulle uppstå någon annanstans.

Ett susande ljud hördes då vatten rusade genom husets ledningar, annars var rummet tyst.

Hon torkade bort en droppe saliv som rann ur mungipan och lyfte upp protokollet i ljuskägglan från

sänglampan. Preliminärt förhör med – – – men hon bläddrade direkt till sidan två. Flickan Anne svarade på olika frågor: Hur gammal är du, var bor du, i vilken skola går du, hur väl kände du Tina, brukade ni leka tillsammans? Flickan svarade rakt och konkret på frågorna, utan onödiga utvecklingar eller tvetydiga tillägg. Hon vände sida. Ögnade igenom sidan och vände blad på nytt. ”Den här dagen som vi talar om – träffade du Tina efter skolan då? – Det minns jag inte. – Försök. – Det tror jag inte. – De andra då, Tord och John, dem träffade du? – Det gjorde jag nog, vi ses rätt ofta. – Men inte Tina. – Hon är ju så konstig. – Hurdå konstig? – Hon har så konstiga idéer om saker och ting. De säger att hon är snäll, men jag tycker att hon är litet dum. – Hurdå? – Jamen, om man går omkring barfota på rasterna, naken under klänningen när det är kallt – är man inte litet dum då? Om man klipper av sig en fläta på syslöjden och ger den till fröken – är man inte litet dum? Om man står och blundar på ett enda ställe i en hel halvtimme? – Gjorde hon det då? – Ja. – Varför det? – Hon ville väl se vad som hände. Ny sida.

Hon blinkade flera gånger. Benen värkte så som de brukade kunna värka om hon stod mycket under dagen. Muskelnerna kändes spända. Hon kände sig spänd i nacken. Tapeten mittemot sängen var gråvit och svagt randig. Sidan fyra, fem, men hon läste dem knappt, armarna var tunga. Antagligen borde hon äta något, hon kände hur tankarna började fara okoncentrerat. Hade någon befunnit sig på ovanvåningen? Vem i så fall? och varför sade inte kvinnan någonting om det? Hade hon någon mat hemma egentligen? Nej; det ömmade längs ryggraden, men hjärtat slog långsammare nu. Skulle hon gå upp och laga mat? Handla? Vad gjorde Assistenten i denna stund; hon låg med sin man kanske, eller de talade med varandra om vad som hade hänt under dagen. En snabb bild av flickans kropp på fotografiet for förbi i huvudet; hon föreställde sig sedan den späda gestalten på skolgården, halvnaken och barfota. Varför klippa av sig en fläta? Delade hon allt med sin man? Hur kunde Kommissariens tänder vara så vita, var det möjligen löständer? Näsan kändes igentäppt så som den kunde göra ibland om hon andades genom munnen. Läpparna stramade, torra.

Protokollet föll ned mot magen och bröstet och bröstet skavde under den kraftiga, stödjande bysthållaren. Hon såg mot fönstret igen – persiennerna: tät, ogenomtränglig dimma, men med djup. Huden omkring halsen veckade sig och hakan var inbäddad som i lager på lager av valkar. Hon rätade på huvudet och det blev bättre. Tittade upp i taket i stället. Det var gråvitt i en knottrig struktur.

Hon blundade.

... ett öppet och ljust fält med knähögt gult och stilla gräs ... känslan av frihet och avsaknad av begränsning ... gräset täcker allting och hon är ensam där ... men sedan kommer någon gående mot henne ...

Hon öppnade ögonen.

Det vita, knottriga taket.

Den gråvita väggen med ränder.

Händerna höll fortfarande om protokollet, hon höjde det framför ansiktet. Hur mycket var klockan? Det var bra om hon hann läsa åtminstone större delen av det innan hon blev för trött. Dokumentet kändes tjockt och tyngden ansträngde handlederna. Hon bläddrade på måfå. ”Om ni inte lekte med Tina den här kvällen, vad gjorde du då? – Jag var väl hemma som vanligt. – Din mamma säger att du kom hem sent, långt efter middagen, hon var arg för det. – Jaha. – Så vad gjorde du? – Jag kan ju inte minnas exakt vad jag gjorde för så många dar sen. – Ungefär då. – Ungefär kanske jag cyklade

omkring, till exempel. Till kiosken till exempel. – Var John och Tord med dit då? – Det kanske de ungefär var, jag minns inte. Men det var de kanske. – Men inte Tina? – Det var punktering på hennes cykel. – Hur vet du det? – Jag vet det. – Så då umgicks du med henne den här dagen? – Nej. – Hur vet du då att det var punktering på hennes cykel? – För att jag vet det. Hon sade det förut. – Förut när då. – Förut. – Tidigare på dan eller? – Det var faktiskt jag som stack hål på däcket, så jag vet det. – Det var du som gjorde det? – Ja. – Varför det? – Jag kände för det. Jag tyckte att hon var så uppblåst (skratt).”

Hur mycket var klockan? Hon bar aldrig armbandsur eftersom handlederna var för grova, klockan bredvid sängen stod stilla.

Dova bastoner hördes från någon av lägenheterna intill, rytmiskt entoniga. Vatten rusade på nytt i rören. Den nakna flickkroppen framträdde för hennes inre syn, men hon trängde bort den; men den kom tillbaka. Men hon trängde bort den. Men den kom tillbaka, naken och vit; i en mental ansträngning förvandlade hon den till bilden av flickan i vardagsrummet, hon som dansade. Sedan så hon mannens ben, klätt i militärgröna byxor, hon såg moderns blick bakom glasögonen. Hon tyckte sig höra en egendomlig duns, men det var en ton.

Hon bläddrade några sidor fram. ”Jag tänker återkomma till den här frågan ända tills jag känner att jag får ett riktigt svar: vad hade ni egentligen för er den här kvällen efter skolan? – Det har jag ju sagt redan. – Ni bara struntade i middagen? – Tydligen. – Varför det? Varför var ni så upptagna? Med vad? – Ska jag säga sanningen? – Ja, gärna. – Lovar ni att ni inte arresterar mig då? – Det får vi se. – Lovar du? – Berätta nu. – Nej, jag säger ingenting. – Vi ska inte arrestera dig. – I så fall ... – Ja? – Ärligt talat så gjorde vi nog något brottsligt ... – Vadå. – (tystnad) – Vadå. – Vi ... Du vet på baksidan av affären nere i centrum finns ett fönster som inte riktigt går att stänga ... vi kryper in där ibland och tar olika saker, godis och sånt, utan att det märks ... Jag tror att det var det vi gjorde den här kvällen ... Blir jag arresterad nu?”

Förhöret med flickan fortsatte sedan i samma stil. Inga bläddrade igenom de sista sidorna. På ytterligare ett ställe stod ordet ”skrattar”. Kommissarien frågade hur hon hade sovit sedan på natten efter det påstådda inbrottet. ”I sängen”, svarade flickan.

Inga sänkte dokumentet.

Tät, ogenomtränglig dimma, men med djup. Ränderna på väggen. Det var antagligen mörkt ute nu. Hur som helst var det hög tid att äta någonting, men hon kände ingen som helst hunger. Benen kände sig avdomnade, kroppen var tung omkring henne. Bröstkorgen rörde sig upp och ned när hon andades. Assistenten satt just nu vid matbordet med sin man, med sitt barn, de åt. Kommissarien satt vid matbordet just nu med sin fru – hur såg hon ut? Var han ens gift? Hon kliade sig under armen i armhålan och armhålan var fuktig, den sved. Det skavde ofta just där liksom i vecken kring ljumskarna, tidvis bildades sprickor och regelrätta sår. Hon måste komma ihåg att lägga puder på huden på morgnarna, salva.

Bastonerna ljudet envetet, den nakna kroppen kom för synen igen, det lät som hjärtslag från själva huset. Det verkade osannolikt att ingen vuxen människa hade varit inblandad i dådet. Hur hon än tänkte efter kunde hon inte släppa den tanken. Att någon vuxen hade begått själva brottet och barnen hade bevittnat detta, av en ren tillfällighet eller ren nyfikenhet, de hade följt efter förövaren – eller de hade kanske kommit till platsen efteråt. Någonting liknande; de hade kanske blivit uppskrämda eller

hotade till tystnad. Det gick inte riktigt ihop annars. De gånger hon hittills hade haft med minderårig våldsutövare att göra hade förloppen varit helt annorlunda: tonåringar i slagsmål, tonåringar och knivhugg, gängbråk och våld mot personer med utländskt utseende eller mot andra på annat sätt avvikande, inbrott och våld, rån och våld, ofta under drogers inverkan men också väl planerade gärningar, men aldrig på detta utdragna, underligt teatrala, dramatiska vis, inte så från början utstuderat. Aldrig med så små barn.

Var det verkligen säkerställt att spåren på och omkring brottsplatsen härrörde från barnen och i så fall hur – hon tänkte att hon skulle ta upp det mer i detalj med Kommissarien – avtrycken var kanske gjorda långt tidigare, de motstod vädrets inverkan. Och Tord var möjligen en labil pojke med mängder av fantasier och projektioner och mottaglig för yttre tryck och förväntningar, känslig för vad andra önskade höra; han fyllde behoven med bilder inifrån. Känslor och stämningar som hade formats i honom i hemmet eller genom skolan och de intryck han fick av sina intressen. De envetna bastonerna upphörde plötsligt.

Kinderna hängde slappt om hakan och kändes tunga, munnen var torr. Hon slickade sig om läpparna, kände sig kall av fukt och svett mellan bröstet och under dem. Skjortan var också fläckvis våt och kylde ryggen, den klibbade. Resten av dokumentet utgjordes av förhöret med John, hon ögnade hastigt igenom det, men texten flöt samman för ögonen. Det var antagligen bäst att sova en stund och sedan försöka äta något. Hon lade protokollet bredvid sig på sängen, släckte lampan. Slappnade av så gott hon kunde, men det stack på olika ställen på kroppen, fotsulorna ömmade. Det kliade under fotsulorna – det kliade i det ena knävecket – ögonlocken ryckte, men sedan blev de stilla. Band hon ovanligt mycket vatten? Sängen föreföll höja sig.

Färger dansade runt i rymden i rummet, rött, grönt och blått. Bilden av ett enormt öga darrade på näthinnan med pupill, iris och vita, men den var svart; hennes eget? Det försvann. Vinden susade utanför fönstret. Lila, vitt – rött, grönt och blått. Hon slöt ögonen. Hon somnade? Ett ryck for genom hennes ben, sedan ännu ett –

... ett öppet och ljust fält med knähögt gult och stilla gräs ... känslan av frihet och avsaknad av begränsning ... gräset täcker allting och hon är ensam där ... men då kommer någon gående mot henne ... den okända befinner sig rakt i solen och syns som en skugga utan urskiljbara drag ... gå bort från solen ...

Hon öppnade ögonen.

Tände lampan och lampan bländade henne. Hade hon slumrat in? Ja. De gråvita ränderna på väggen, de blev klarare. Hon sträckte ut handen och vred bort ljuskäglan, vred kroppen på sidan. Hon måste ta sig upp ur sängen för att äta.

Assistenten kisade upp i hisstrumman.

Inga betraktade henne; det kortklippta håret och den rörliga blicken i det rena, osminkade ansiktet, den halvöppna munnen och de friska tänderna. Hon bar en enkel jacka som lika gärna kunde vara för en man, en mörkblå skjorta, långbyxor, hon bar kalender och block, plånbok och papper i en neutral väska vars rem gick över axeln. Remmen gick mellan hennes obetydliga bröst och fick dem att framträda bättre, det såg obekvämt ut. Hon tycktes inte medveten om vare sig väskan eller remmen, och vit undertröja skymtade i glipan mellan knapparna på skjortan. Hon vände sig bort från hissen. Det luktade svagt av tvål om henne.

Det luktade sten och damm i trappuppgången. Väggarna var gråmålade, sedan lackade, flagor av mörkare färg och svart satt i lacken, en svart rand gick i midjehöjd som en mörk bård och träräcket var avskrapat mörkbrunt. Trappstenen var ljusare grå och hade också vita prickar bland de svarta. Taket var grått och flagande, belysningen kom från en vitgul grumlig kupa. Halvvägs upp mot trappuppgångens övriga våningar fanns ett fönster men det enda som syntes var himlen och himlen var molnig och grå och regnet kändes inte långt borta.

– Vi får gå.

– Två våningar?

– Fyra.

Assistenten gav henne ett kort ögonkast vars betydelse var uppenbar:

– Jag kan gå före. Hämta hissen. Komma ner.

Inga nickade.

Assistenten försvann uppför trappan med lätta kliv. Hennes sulor gav nästan inget ljud ifrån sig. Inga väntade. Läste namnen på skylten mittemot hissen. En del av dem var utländska. Hennes eget ansikte speglade sig otydligt i glaset. En dörr öppnades någonstans och slog igen, steg hördes, flera personer, de kom nedåt. Hon flyttade sig ett stycke åt sidan och samtidigt visade sig två barn som rusade mot porten. De försvann ut utan att fästa avseende vid henne. De skrattade på vägen, det ekade mellan väggarna. Papperskassar stod på golvet med tidningar, cigarettfimpar låg på golvet, stenar och grus.

Hon såg ned på sina skor; specialgjorda för att ge stöd åt vristerna och fördela vikten, ändå kändes fötterna ofta svullna i dem. En droppe svett rann längs sidan ur den ena armhålan.

Till vänster en dörr i grå plåt med repor och skavmärken och en kraftig buckla kring låset som efter ett inbrottsförsök. På väggen intill hade någon skrivit ett oläsligt ord i svart.

Hon såg upp.

Lampan slocknade. Flagorna i taket accentuerades av ljuset som föll in genom porten och det grå sken som kom från fönstret vid trappavsatsen.

Det mörknade ytterligare.

- [click The Roaring Nineties: A New History of the World's Most Prosperous Decade](#)
- [click Crisp: Your First Thirty Days: Building a Professional Image in a New Job \(Revised Edition\) \(Fifty-Minute Series\) online](#)
- [click Saul's Game \(Homeland, Book 2\) book](#)
- [download online Ultimate Interactive Basic Training Workbook: What You Must Know to Survive and Thrive in Boot Camp pdf, azw \(kindle\), epub, doc, mobi](#)
- [The Race for God online](#)
- [download It's Only a Movie](#)

- <http://musor.ruspb.info/?library/Darkness-Visible.pdf>
- <http://www.experienceolvera.co.uk/library/Freedom--A-Novel.pdf>
- <http://schrolf.de/books/Saul-s-Game--Homeland--Book-2-.pdf>
- <http://aseasonedman.com/ebooks/Voyage----Liliput.pdf>
- <http://fortune-touko.com/library/---la-M--re-de-Famille--Recipes-from-the-Beloved-Parisian-Confectioner.pdf>
- <http://econtact.webschaefer.com/?books/The-Everything-Guide-to-Ayurveda.pdf>